

at vi kunne anvende en utilstrækkelig Sum eller ordne vore Hærafdelinger saaledes, at de ikke havde det fornødne Antal af faste, kyndige Befalingsmænd, og bilde Europa ind, at vi med 3 Millioner gjøre ligesaa Meget som med 5 Millioner. Naar vi vilde vente at faae Tilladelse til, om jeg saa tør udtrykke det, at være selvstændige, naar vi vilde vente at blive respecterede i vor Selvstændighed, saa kunne vi opnaae dette, deels ved at føre en viis, tilbageholdende, forsigtig Politik, deels ved at indrette vort Forsvarsvæsen saaledes, at alle europæiske Magter kunne indsee, at vi ere bestemte paa at forsvare vor Selvstændighed, at det ikke er Umagen værd at angribe os, at det, som kan opnaaes ved at angribe os, ikke staaer i Forhold til det, som udfordres for at betvinge os. Det er disse almindelige Betragtninger, som jeg har troet at burde udtale i Anledning af den Dpforsbring, som det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 5te Valgkreds (B. Christensen) stillede til mig. De gjælde isvrigt ogsaa hans Bemærkninger om Cavalleriet. Jeg er overbevist om, at en Hær, som er bestemt til at forsvare Landet, vil staae høiere i den almindelige Agtelse, i det almindelige Omdømme, naar den er forsynet med en passende Styrke Cavalleri. Naar en Tjende s. Ex. skulde pønsse paa at landsætte en Hær paa Sjælland, vilde det være ham en overmaade stor Beroligelse at vide, at han ikke behøvede at frygte for at møde Cavalleri, og da enhver Expedition af denne Art bliver meget nøie overveiet, bliver fuldstændigt undersøgt, da i enhver Henseende Chancerne for og imod blive afveiede mod hinanden, vil Tilstedeværelsen af en Hær paa Sjælland eller i Sylland, som er saaledes ordnet, at den efter almindelige Begreber indeholder alle de ønskelige Elementer, indgøde en betydelig Respect og gjøre det meget betænkeligt for en Tjende at udføre de Planer, som han maaskee maatte have.

Det ærede Medlem har bemærket, at det foreliggende Forslag fører os bort fra Hærsplanen af 1842 og hen mod en Militshær eller en Folkevæbning, og deri er jeg ganske enig

med det ærede Medlem; det er i denne Retning, at Udviklingen gaaer. Jeg troer kun, at det gjælder om ikke at gjøre for hurtige Spring i denne Henseende, at det er fornuftigt at knytte det Nye til det Gamle og saaledes tilvejebringe en systematisk Udvikling. At Regjeringen har sat Bataillonen til 800 Mand istedetfor til 1000, som var foreslaaet af Forsvarskommissionen, gjør i Virkeligheden ikke nogen stor Forskjel; derimod har Regjeringen paatænkt et meget betydeligt Erstatningsmandskab, og i Virkeligheden vil man jo i Tilfelde af Krig, dersom man skulde ansee det for hensigtsvarende, meget godt kunne bringe Bataillonen op til en større Styrke. — De Omkostninger, der vilde være forbundne med Uddannelsen af Recrutterne udelukkende i Leir, troer jeg vilde være saa betydelige, at man ikke bør tænke derpaa. Vi have, fordeelte over hele Landet, Caserner og andre militaire Etablissementer, som da vilde blive saa at sige overflødige, og som det dog vilde være meget vanskeligt at undvære. Man maa husse paa, at en Leir i den smukkeste Marsstid er meget forskjellig fra en Leir i den barske Marsstid; dersom vi skulde lægge vore unge Folk i Leir i April Maaned og lade dem ligge i Leir 6 à 7 Maaned, vilde Leirlivet upaatvilelig give Anledning til megen Sygdom, og vi maatte da forsyne Leiren saa fuldstændigt, baade med Hospitaller og Dvelfeslocaler, med Bygninger til Forpleining, med Dvelfespladser, at Omkostningerne vilde blive ganske overordentlig betydelige. — Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Ernst) har omtalt, at Forfremmelsen af Befalingsmænd var paatænkt at skulle skee paa en fra den af Forsvarskommissionen foreslaaede noget afvigende Maade. Han foretrækker den collegiale Maade at gaae frem paa, nemlig, for at vælge et Exempel, at en Bataillonschef træder sammen med sine Compagnichefer, og at det er Majoriteten af denne lille Forsamling, der afgjør, hvem der skal indstilles til Forfremmelse og hvem ikke. Jeg troer imidlertid, at en saadan Fremgangsmaade er